

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 27 sierpnia 1954 r.

w sprawie zgłaszania wniosków o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego inwalidom wojskowym i członkom ich rodzin.

Na podstawie art. 8 ust. 4 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 37, poz. 159) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Postępowanie w sprawie przyznania żołnierzowi zaopatrzenia inwalidzkiego wszczynają Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo z urzędu na podstawie wniosku zgłoszonego za zgodą zainteresowanego przez właściwy organ wojskowy (§§ 2 i 3), albo na podstawie wniosku zgłoszonego bezpośrednio przez zainteresowanego lub jego pełnomocnika.

2. Pełnomocnikami zainteresowanego mogą być: małżonek, rodzice, pełnoletnie dzieci lub rodzeństwo albo osoby przez niego upoważnione.

§ 2. 1. W przypadku zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej z powodu zupełnej niezdolności do służby wojskowej stwierdzonej orzeczeniem wojskowej komisji lekarskiej i zamieszczenia przez tę komisję w orzeczeniu opinii, że żołnierz powinien być skierowany do komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia celem ewentualnego zaliczenia go do jednej z trzech grup inwalidów, wojskowy komendant rejonowy obowiązany jest — niezależnie od przeprowadzenia formalności związanych ze zwolnieniem żołnierza ze służby — pouczyć go o przysługującym mu uprawnieniu do ubiegania się o zaopatrzenie inwalidzkie, a za jego zgodą — zgłosić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z urzędu wniosek o przyznanie żołnierzowi zaopatrzenia inwalidzkiego. Zgodę swą żołnierz powinien wyrazić na piśmie lub ustnie do protokołu.

2. Jeżeli zainteresowany sam zamierza zgłosić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przyznanie mu zaopatrzenia inwalidzkiego, wojskowy komendant rejonowy powinien doręczyć mu formularze wniosku, poinformować go, jakie dokumenty powinien on dołączyć do wniosku, oraz dopomóc mu w uzyskaniu potrzebnych dokumentów i sporządzeniu wniosku.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również w przypadku, gdy żołnierz, który orzeczeniem wojskowej komisji lekarskiej został uznany za zupełnie niezdolnego do służby wojskowej, przebywa na leczeniu w wojskowym zakładzie leczniczym. W tym przypadku z wnioskiem o przyznanie żołnierzowi zaopatrzenia inwalidzkiego występuje z urzędu — za zgodą zainteresowanego — komendant wojskowego zakładu leczniczego. Powinien on to uczynić w takim terminie, aby zaopatrzenie inwalidzkie zostało przyznane żołnierzowi — o ile możliwości — niezwłocznie po zwolnieniu go z czynnej służby wojskowej.

§ 3. 1. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, np. w przypadku konieczności dłuższego pozostawania żołnierza w wojskowym zakładzie leczniczym (§ 2 ust. 3), może być przyznane żołnierzowi zaopatrzenie inwalidzkie jeszcze przed definitywnym zwolnieniem go z czynnej służby wojskowej.

2. W przypadkach wymienionych w ust. 1 z wnioskiem o przyznanie żołnierzowi zaopatrzenia inwalidzkiego występuje do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwy dowódca okręgu wojskowego (Dowódca Ma-

rynarki Wojennej, Dowódca Wojsk Lotniczych), a żołnierzowi, który pełnił służbę w instytucji centralnej Ministerstwa Obrony Narodowej — Kierownik Zaopatrzenia Instytucji Centralnych Ministerstwa Obrony Narodowej.

§ 4. 1. Wniosek o zaopatrzenie inwalidzkie, sporządzony według ustalonego wzoru, zgłasza właściwy organ wojskowy (§§ 2 i 3) albo sam zainteresowany lub jego pełnomocnik do terenowej placówki (oddziału, wydziału świadczeń) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, właściwej dla miejsca zamieszkania zainteresowanego po zwolnieniu go z czynnej służby wojskowej.

2. Zainteresowany może zgłosić wniosek o zaopatrzenie inwalidzkie we właściwej placówce terenowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych również ustnie do protokołu.

§ 5. 1. Do wniosku o zaopatrzenie inwalidzkie należy w szczególności dołączyć:

- 1) kwestionariusz, sporządzony według ustalonego wzoru, ze wskazaniem okresów zatrudnienia żołnierza (okresów równorzędnych) przed powołaniem go do służby wojskowej oraz okresów odbytej przez żołnierza służby wojskowej (bez podawania jednostek wojskowych i zajmowanych stanowisk),
- 2) dokumenty stwierdzające okresy podane w kwestionariuszu,
- 3) jeżeli żołnierz był zatrudniony przed powołaniem do służby wojskowej — zaświadczenie zakładu pracy stwierdzające rodzaj zatrudnienia oraz zaświadczenie stwierdzające wysokość zarobku z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia i datę ustania zatrudnienia,
- 4) orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej stwierdzające zupełną niezdolność żołnierza do służby wojskowej i związek inwalidztwa ze służbą wojskową.

2. W kwestionariuszu dotyczącym okresów zatrudnienia należy podać datę powołania żołnierza do czynnej służby wojskowej i datę zwolnienia go z tej służby. Jeżeli żołnierz odbywał służbę wojskową w tych rodzajach wojsk i służb, w których służba ta — w myśl osobnych zarządzeń Ministra Obrony Narodowej — zalicza się do I kategorii zatrudnienia, należy wyraźnie to zaznaczyć w kwestionariuszu i dołączyć zaświadczenie stwierdzające odbywanie tej służby.

§ 6. Jeżeli z wnioskiem o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego występuje z urzędu organ wojskowy (§§ 2 i 3), powinien on zebrać i dołączyć do wniosku dokumenty wymienione w § 5 i przesłać wniosek wraz z dokumentami niezwłocznie do właściwej placówki terenowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, powiadamiając o tym zainteresowanego.

§ 7. Jeżeli zainteresowanemu przysługują dodatki rodzinne na dzieci, wnuki i rodzeństwo pozostające na jego utrzymaniu, należy dołączyć do wniosku również:

- 1) dokumenty stwierdzające daty ich urodzenia, a dla uczęszczających do szkoły w wieku do lat 18 — także zaświadczenia szkolne,
- 2) oświadczenie stwierdzające, czy rodzice, opiekunowie lub same dzieci pozostają w zatrudnieniu i czy

na nie pobierane są zasiłki rodzinne renty lub stypendia,

- 3) zaświadczenie, że dzieci, wnuki lub rodzeństwo pozostają na utrzymaniu żołnierza,
- 4) dla dzieci obcych — wyciąg z aktu zgonu obojga rodziców, a jeżeli rodzice żyją — zaświadczenie o ich stanie materialnym.

§ 8. Jeżeli zainteresowanemu przysługuje dodatek do renty z tego tytułu, że przed powołaniem do służby był pracownikiem nauki albo że jest on odznaczony przez władze Polski Ludowej orderami, do wniosku powinny być dołączone dokumenty stwierdzające posiadanie tytułu samodzielnego lub pomocniczego pracownika nauki albo posiadanie orderu.

§ 9. Wniosek o zaopatrzenie inwalidzkie (§ 1) oraz kwestionariusz i zaświadczenia (§ 5 ust. 1 pkt 1 i 3) sporządza się na formularzach według wzorów ustalonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Formularzy tych dostarcza Zakład Ubezpieczeń Społecznych (oddział, wydział świadczeń) właściwemu organowi wojskowemu (§§ 2 i 3) na jego zapotrzebowanie.

§ 10. Członkowie rodzin żołnierzy zmarłych w czynnej służbie wojskowej lub zmarłych inwalidów, ubiegający się o przyznanie renty rodzinnej, dodatków do renty, zasiłku pogrzebowego lub odprawy, przewidzianych w dekrecie z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin, zgłaszają wnioski o przyznanie świadczenia pieniężnego wraz z potrzebnymi dokumentami wymienionymi w zarządzeniu

Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie wykonania dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Monitor Polski Nr A-70, poz. 874) bezpośrednio do terenowej placówki Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, właściwej dla miejsca zamieszkania członków rodziny żołnierza lub inwalidy.

§ 11. Wojskowy komendant rejonowy lub dowódca okręgu wojskowego obowiązany jest na prośbę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przesłać mu niezwłocznie niezbędne do wymiaru świadczeń dokumenty i udzielić potrzebnych wyjaśnień.

§ 12. Do czasu wejścia w życie przepisu art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin — wnioski o zaopatrzenie inwalidów wojskowych i członków ich rodzin należy zgłaszać do prezydiów wojewódzkich rad narodowych właściwych ze względu na miejsce zamieszkania żołnierza po zwolnieniu go z czynnej służby wojskowej, a jeśli chodzi o członków rodzin pozostałych po zmarłym żołnierzu lub inwalidzie wojskowym — ze względu na miejsce zamieszkania zainteresowanych członków rodzin. Do tego czasu należy zwracać się do wymienionych prezydiów wojewódzkich rad narodowych również o dostarczenie formularzy, o których mowa w § 9.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1954 r.

Minister Obrony Narodowej: w z. St. Popławski

967

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW GOSPODARKI KOMUNALNEJ ORAZ ZDROWIA

z dnia 17 lipca 1954 r.

w sprawie stosowania kąpiei leczniczych przez komunalne zakłady łaźniennicze.

Na podstawie § 4 ust. 2 oraz § 5 uchwały nr 326 Prezydium Rządu z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie stosowania kąpiei leczniczych przez komunalne zakłady łaźniennicze zarządza się, co następuje:

§ 1. Sposób przepisywania i wydawania kąpiei, przepisy sanitarno-porządkowe oraz zasady postępowania z chorymi w zakładach łaźnienniczych, stosujących kąpiele lecznicze, określa załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 2. 1. W zakładzie łaźnienniczym stosującym kąpiele lecznicze powinni być zatrudnieni lekarz oraz pielęgniarka przeszkolona w zakresie stosowania kąpiei leczniczych na kursie zorganizowanym przez Instytut Balneoklimatyczny.

2. Obowiązki lekarza i pielęgniarki określają regulaminy pracy, stanowiące załączniki nr 2 i nr 3 do zarządzenia.

3. Lekarz powinien być zatrudniony w wymiarze godzin ustalonym przez zakład łaźnienniczy w porozumieniu z wydziałem zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi), pielęgniarka zaś — przez cały czas stosowania kąpiei leczniczych. Lekarz powinien być zaszerogowany według stawek przewidzianych dla pracowników służby zdrowia.

4. Wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) powinien ułatwić zakładowi łaźnienniczemu zatrudnienie lekarza i pielęgniarki.

§ 3. Nadzór techniczny nad działalnością zakładu łaźnienniczego w zakresie stosowania kąpiei leczniczych

sprawuje wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, właściwej ze względu na siedzibę zakładu.

§ 4. 1. Kąpiele lecznicze mogą być wydawane jedynie osobom posiadającym skierowanie lekarskie na takie kąpiele.

2. Za wydane kąpiele lecznicze zakład łaźnienniczy pobiera pełne opłaty, ustalone na zasadach i w trybie określonych obowiązującymi przepisami, albo też opłaty ulgowe w wysokości 30 lub 50% opłaty pełnej.

§ 5. Kąpiele lecznicze za opłatą ulgową w wysokości 30% opłaty pełnej wydaje się ubezpieczonym oraz innym kategoriom ludności, uprawnionym w myśl obowiązujących przepisów do otrzymywania leków z aptek otwartych za opłatą ulgową lub bezpłatnie.

§ 6. Kąpiele lecznicze za opłatą ulgową w wysokości 50% wydaje się:

- 1) członkom rolniczych spółdzielni produkcyjnych,
- 2) mało- i średniorolnym chłopom, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów są uprawnieni do leczenia szpitalnego za opłatą ulgową, a ponadto wykonali obowiązkowe dostawy na rzecz Państwa,
- 3) członkom rodzin osób wymienionych w pkt 1 i 2, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów są uprawnieni do leczenia szpitalnego za opłatą ulgową.

§ 7. 1. Różnicę między pełną opłatą za kąpiel leczniczą a opłatą ulgową pobraną przez zakład łaźnienniczy pokrywa wydział zdrowia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. War-